

ALFRED NOYES

Ο ΛΗΣΤΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Θροοῦσαν ἄγρια τὰ δεντρὰ στὸ πέρασμα τοῦ ἀγέρα·
τοῦ φεγγαριοῦ — ὡς πλανιότανε στὰ νέφη σὰν γαλέρα —
τὸ φέγγος κάτου ἀσήμωνε τὸ δρόμο ἀπ' ὅπου ἐπέρα,
καβάλλα στ' ἄλογο ὁ ληστής, —

καὶ τρέχοντας — καὶ τρέχοντας —
τρέχοντας πήγαινε ὁ ληστής πρὸς τὴν παλιὰ ταβέρνα.

Στὴν κεφαλὴ του τρικαντό, νταντέλλες στὸ λαιμό του,
δέρμα ἀλαφιοῦ ἢ κυλόττα του, βελούδο τὸ παλτό του,
καὶ μπότες ὡς τὰ γόνατα: κι ἀστράφταν ἀπ' τὴν πάστρα
γκέμια, σπηρούνια, καὶ λουριά,

σπαθί, πιστόλες καὶ κουμπιὰ.
κι ἄστρο κι αὐτὸς μὲς στῆς νυχτιάς ἔλαμπε τᾶλλα τ' ἄστρο.

Τὸ διάβα του μὲς στὴν αὐλὴ τώρα ἡχερὸ ἀντηχάει·
μὲ τὸ καμτσίκι κτύπησε στὶς γρίλλιες — (ποιὸς τολμάει;) —
καὶ μιὰ στροφὴ ἀπ' τὰ χεῖλη του χαϊδεύει τὸν ἀγέρα·
μὰ ποιὸς προσμένει τὴ στροφὴ

ποὺ λὲν τὰ χεῖλη τοῦ ληστή,
παρὰ τοῦ ταβερνάρη, ἡ Μπές, ἡ ὥρημα θυγατέρα;

Μὰ στὸ σκοτάδι τῆς αὐλῆς τοῦ σταύλου τρεῖς ἢ πόρτα·
κι ὁ Τίμ, ὁ δοῦλος, κίτρινος, μὲ τὰ μαλλιά του ὀλόρτα,
στέκει σὰν τὸ σκυλὶ βουβὸς κι ἀκούει — κι ἡ τρέλλα καίει
τὰ μάτια του, καὶ τὴν καρδιά
φλογίζει ἡ τόση ἐμορφιά
τῆς Μπές, π' ἂν τὴν λατρεύει αὐτός, τώρα ὁ ληστής τῆς λέει:

«Ένα φίλι σου ἀγάπη μου. Κάποια δουλειὰ θὰ πάω
νὰ βγάλω πέρα ὡς τὸ πρωτὶ, μὲ τὴν αὐγὴ γυρνάω.
Μ' ἂν μὲ στριμώξουν πονθενά, κι ὅλην τὴ μέρα χάσω,
τὸ βράδυ στ' ἄλογο κι ἔμπρός,
στοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀσημοφῶς,
διαβόλοι κι ἂν μ' ἀντισταθοῦν, κοντά σου ἐγὼ θὰ φτάσω!»

Στὴ σέλα κι ἂν ὀρθώθηκε τὰ χέρια τους δὲ σμίγουν·
μ' αὐτὴ τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά ξεπλέκει, κι ὡς ἀνοίγουν
καὶ χύνονται ὡς τὰ στήθια του τὰ μακρὰ μαλλιά τῆς,
τ' ἀρπάζει μὲς στὴν ἀγκαλιά,
γεμίζει τὰ μαλλιά φιλιὰ,
καὶ στοῖ φαρὶ μιὰ σπηρουινιά, καὶ χάνεται μακριὰ τῆς

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Δὲν ἦρτε τὰ χαράματα, κι οὔτε τὸ μεσημέρι·
μὰ πρὸς τὸ λιόγευμα μακριὰ ἀπὸ τοῦ βουνοῦ τὰ μέρη,
πρὶν τὸ φεγγάρι ἀκόμα βγεῖ, στοῖ δρόμο ἀπάνου ἐπέρνα
τ' ἀπόσπασμα βαδίζοντας —
βαδίζοντας — βαδίζοντας —
τ' ἀπόσπασμα βαδίζοντας ὡς τὴν παλιὰ ταβέρνα.

Λέξη δὲν εἶπε οὔτ' ἓνας τους στὸν ἔρμο ταβερνάρη,
τοῦπιαν μονάχα τὸ κρασί, τὴν κόρη του εἶχαν πάρει.
καὶ τὴν ἐσφιχτοδέσανε στὴν ἄκρη στοῖ κρεββάτι.
Τὸ χάρο δίπλα ἔβλεπ' αὐτή,
κι ἔμπρὸς τὸ δρόμο τὸν πλατύ·
ποὺ θὰ περνοῦσεν ὁ ληστής καβάλλα στ' ἄσπρο του ἄτι.

«Ένα μουσκέτο δέσανε, τὴν κάννα του κουμπώντας
στὰ στήθια τῆς, γελώντας τὴν, τὰ χεῖλη τῆς φιλώντας,
λέγοντας — «Λίγο ἂν κουνηθεῖς, θὰ σκοτωθεῖς στοχάσου!»·
μὰ τοῦ ληστή ἡ γλυκεῖα φωνὴ
βουτίζει γύρω ζωντανή,
•τὸ βράδυ, μὲ τ' ἀσημοφῶς, θὰ ξαναρθῶ κοντά σου!•

Πίσω τὰ χέρια πολεμοῦν, μὰ εἶν' τὰ σκοινιὰ σφιγμένα!
 μὲς στὸ σκοτάδι νιώθει αὐτὴ τὰ δάχτυλα βρεγμένα
 (μ' ἴδρωτα; μ' αἷμα;) καὶ πονοῦν χρόνος ἢ κάθε ὥρα!
 Ὡς πού, ὡς οἱ δώδεκα κτυποῦν,
 τὰ δάχτυλά της ψηλαφοῦν,
 καὶ στὴ σκαντάλη ἐφτάσανε! Τ' ὄπλο δικό της τώρα!

Τὸ δάχτυλο τὴν ἄγγιξε! Μὰ τί; Τῆς φτάνει ἀλήθεια!
 Μὰ τὸ τουφέκι τρομερὸ τῆς ἀκουμπάει στὰ στήθια!
 Μὰ κι ἂν τὴν ἄκουαν; Δὲν τολμᾷ! Κι ἀναπνοὴ δὲν παίρνει,
 τί ἐμπρὸς ὁ δρόμος ἀργυρὸς
 λάμπει στοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς,
 κι ὅ,τι τῆς εἶπε χτῆς αὐτός, στὸ νοῦ της πάλι φέρνει.

Τλὸτ Τλὸτ! Τλὸτ Τλὸτ! Νὰ τᾶκουσαν; Τὰ πέταλα κροτοῦνε!
 Τλὸτ Τλὸτ! Τλὸτ Τλὸτ! Ἐκεῖ μακριά! Κουφοὶ ἔναι; Δὲν ἀκοῦνε;
 Πάνω στὸ δρόμο τρέχοντας τώρα ὁ ληστής προβαίνει
 καβάλλα στ' ἄτι τρέχοντας —
 καὶ τρέχοντας — καὶ τρέχοντας!
 Τώρα οἱ στρατιῶτες ἔτοιμοι! Ψύχραιμη αὐτὴ προσμένει!

Τλὸτ! Τλὸτ! στὴν παγερὴ νυχτιά! Τλὸτ! Τλὸτ! μὲς στὴ γαλήνη!
 Κι ὅλο ἔρχεται, κι ὅλο ἔρχεται! Καὶ τώρα τί θὰ γίνει;
 Λάμπαν τὰ μάτια· μιὰ πνοή· τὸ χέρι τώρα ἐμπρὸς της,
 τὸ δάχτυλό της τράβηξε,
 καὶ τὸ τουφέκι ἐκρότησε,
 κι ἄδειασε μὲς στὰ στήθια της.... Μαντάτο· ὁ θάνατός της!

Τ' ἄτι του κέντησε· γυρνᾷ πρὸς τὸ βουνὸ καὶ πάλι·
 — Νᾶξερε ποιά ἔταν πούσκυβε στὸ αἷμα τὸ κεφάλι! —
 Τὴν ἄλλη αὐγὴ σὰν τόμαθε, κιτρίνισε, βουβάθη,
 σὰν τοῦπαν πῶς ἢ ὥρηα Μπές
 πρόσμενε τὸν καλὸ της χτῆς,
 στοῦ φεγγαριοῦ μπροστὰ τὸ φῶς, καὶ στὸ σκοτάδι ἐχάθη!

Πίσω καβάλλησε τρελλός, ἐκδίκηση νὰ φέρει,
 καὶ μὲς στὴ σκόνῃ ἐρχότανε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι!...

Μὲς στὸ χρυσομεσήμερο, κόκκινο τὸ παλτό του,
κόκκινα γύρω ὅλα του, ἀλλί,
σὰν τὸν σκοτῶσαν σὰν σκυλί,
κι ἀσπρίζαν μόνο στὸ αἷμα του οἱ ντιαντέλλες στὸ λαιμό του!

Σὲ νύχτα χειμωνιάτικη, καθὼς φουσάει ὁ ἀγέρας
καὶ τὸ φεγγάρι εἶναι ψηλὰ σὰ φάντασμα γαλέρας,
κι εἶν' ἀσημέμιος στὸ βουνὸ ὁ δρόμος, λένε, νάτιος
καβάλλα φτάνει ἓνας ληστής
μὲ τ' ἄλογο, μὲ τ' ἄλογο,
πρὸς τὴν ταβέρνα ἓνας ληστής, μὲ τ' ἄλογο τρεχάτος !

Πάλι τὸ διάβα του ἡχερὸ μὲς στὴν αὐλὴ ἀντηχάει,
μὲ τὸ καμτσίκι στὸ κλειστὸ παράθυρο χτυπάει
καὶ μιὰ στροφὴ ἀπ' τὰ χεῖλη του χαϊδεύει τὸν ἀγέρα,
Καὶ ποιὸς προσμένει τὸ ληστή,
παρὰ ἢ μυριοξακουστή
τοῦ γέρο-ταβερνάρη, ἢ Μπές, ἢ ὦρη θυγατέρα;...

ΜΕΤΑΦΡ. ΜΑΚΗΣ ΑΝΤΑΙΟΣ